ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Faranou, advokátem se sídlem Masarykova tř. 752, Orlová - Lutyně, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2012, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2012, č. j. 18 Ad 19/2012 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 28. 6. 2012, č. j. 18 Ad 19/2012 – 24 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2012, č. j. X o námitkách proti jejímu rozhodnutí ze dne 1. 11. 2011, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) se žádost stěžovatele o invalidní důchod zamítá. Žalovaná toto odůvodnila rozhodnutí tím, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná (dále jen „OSSZ Karviná“) ze dne 17. 10. 2011 stěžovatel není invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla o 30 % a podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je

pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

V **napadeném rozhodnutí** se žalovaná odvolala na závěry posudku ze dne 26. 1. 2012 vypracovaného pro účely námitkového řízení. V rámci posudku byl stěžovatel posuzován vzhledem ke své profesi automechanika. V této profesi byl vyučen a pracoval jako automechanik celý život, od roku 1992 jako osoba samostatně výdělečně činná. Podle tohoto posudku odpovídal dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatele postižení uvedenému v kapitole XIII., odd. A, položce 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Pracovní schopnost stěžovatele podle tohoto posudku poklesla o 20 %. Rozhodující příčinou dlouhodobé nepříznivého zdravotního stavu je artrotické postižení kloubů dolních končetin (kyčelních, hlezenních, prvních metatarsophalangeálních), toto zdravotní postižení lehce omezuje chůzi a lehce snižuje celkovou výkonnost. Pracovní omezení spočívá ve vyloučení práce s nutností dlouhé chůze, hlavně po nerovném terénu, a práce se zvedáním a přenášením těžkých břemen. Podle posudku OSSZ Karviná byla jako rozhodující příčina určená artróza obou kyčelních kloubů a levého hlezenního kloubu s hodnocením podle kapitoly XV, oddílu B, položky 8b, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., s mírou poklesu o 30 %. Opravená aplikace posudkových kritérií (posouzení podle jiné kapitoly a změna procentní hodnoty míry poklesu pracovní schopnosti) však nevedla ke změně posudkového závěru OSSZ Karviná ve smyslu nepřiznání invalidity. Na základě takto provedeného přezkumu dospěl posudkový lékař České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) k výsledku, že posudkový závěr lékaře OSSZ Karviná ze dne 17. 10. 2011 lze potvrdit. Žalovaná přezkoumala ve světle těchto zjištění námitky stěžovatele a zamítla je jako nedůvodné.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí stěžovatel uvedl, že žalovaný rozhodl pouze na základě subjektivního posouzení dvou lékařů, posudky vycházely z konstatace a zdravotní dokumentace „od stolu“ bez důkladného prošetření zdravotní způsobilosti lékařskou komisí a nebyl zohledněn požadavek žalobce, aby byl nezávisle vyšetřen ve zdravotnickém ústavu. Také poukázal na to, že skutečnosti o jeho zdravotním stavu jsou prokázané a jsou obsahem rozsudku Okresního soudu v Karviné, pob. Havířov, ve věci obžalovaného MUDr. T. R. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalované.

Krajský soud v Ostravě nechal v průběhu řízení o žalobě vypracovat posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě (dále jen „PK MPSV“) ze dne 23. 5. 2012. PK MPSV zasedala v řádném složení, stěžovatel byl jednání přítomen. Při jednání stěžovatel doložil výsledky dalších vyšetření a souhlasil s jejich založením do spisové dokumentace. V rámci posudkového zhodnocení použila PK MPSV zdravotnickou dokumentaci ošetřující lékařky MUDr. D. R., další odborné nálezy a vyšetření: ORL, ortopedické, předchozí spisové dokumentace. V posudkovém hodnocení PK MPSV dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzovaného je artrotické postižení kloubů dolních končetin (kyčelních, hlezenních, prvních metatarsophalangeálních), toto zdravotní postižení lehce omezuje chůzi a lehce snižuje celkovou výkonnost. Nevyžaduje používání kompensačních mechanismů. Jedná se o funkční postižení lehkého až středně těžkého stupně. Rozhodující příčinou dlouhodobé nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní

schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, odd. A, položce 1b, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. V uvedeném rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 20-35% hodnotila posudková komise míru poklesu pracovní schopnosti dolní hranicí procentuálního rozmezí, tj. 20%, neboť zdravotní postižení není středního nebo těžkého stupně, aby odůvodňovalo stanovení vyšší míry poklesu pracovní schopnosti. Schopnost využít dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti je zachována, posuzovaný je schopen rekvalifikace. Stěžovatel je schopen práce s vyloučením dlouhé chůze, chůze po nerovném terénu a práce se zvedáním a přenášením břemen. PK MPSV hodnotila částečně odlišně od posudkového lékaře OSSZ procentuální pokles pracovní schopnosti stěžovatele, její závěry se ale nelišily od závěrů posudkové lékařky ČSSZ ve II. stupni posouzení, tedy v rámci námitkového řízení. Podle PK MPSV se jedná v případě stěžovatele o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, nelze však konstatovat dlouhodobé trvalé zhoršení zdravotního stavu, jak je zmíněno v odvolání, nález na levé noze a kloubech je stabilizován do dané funkční podoby.

V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud vyhodnotil výsledky provedeného dokazování a shledal, že žalovaná v žádném stupni nepochybila, pokud zamítla námitky stěžovatele a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobci invalidní důchod nepřiznala. Na závěru PK MPSV o tom, že stěžovatel není invalidní, nemohou podle krajského soudu nic změnit ani stěžovatelem předložené lékařské zprávy při ústním jednání soudu, neboť tyto zprávy dokumentují zdravotní postižení stěžovatele tak, jak jsou uvedena v diagnostickém souhrnu onemocnění a omezení v posudku PK MPSV, která je měla při svém jednání k dispozici a hodnotila je. O úplnosti, správnosti a přesvědčivosti posudkového závěru PK MPSV nemá krajský soud důvodu pochybovat, komise posuzovala stav stěžovatele za přítomnosti posudkového lékaře a dalšího odborného lékaře – ortopeda, lékaře z oboru nemoci, jež je dominantní v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu stěžovatele, a komise vycházela při vypracování posudku z kompletní zdravotní dokumentace stěžovatele. Krajský soud na základě výše uvedeného žalobu zamítl.

Kasační stížnost proti napadenému rozsudku podal stěžovatel z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítal vady zjištěného skutkového stavu, který nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, dále chybné právní posouzení a nesprávné hodnocení důkazů, respektive neprovedení důkazů. Stěžovatel v prvé řadě uvedl, že krajský soud nezjistil řádně skutkový stav projednávané věci, neprovedl řádné dokazování, nezabýval se argumentací stěžovatele, že přestože byl ujištěn ministrem o tom, že bude opětovně objektivně vyšetřen jeho zdravotní stav, ani poté nebyl nově, řádně, objektivně a komisionálně vyšetřen. Podle stěžovatele se jednalo stále o stejné lékaře. Stěžovatel k tomu dodal, že tito lékaři ve svém hodnocení pouze odkazovali na zdravotní dokumentaci, přičemž se jejich rozhodnutí navzájem lišila, zejména při posuzovaní poklesu pracovní schopnosti stěžovatele.

Stěžovatel dále tvrdil, že se krajský soud nezabýval jeho argumentací, v které poukazuje na nález MUDr. S. ze dne 18. 8. 2011, ve kterém je mj. uvedeno, že se jedná o trvalý stav s tendencí ke zhoršení, kdy není vhodná větší zátěž dolních končetin, delší chůze, práce v dřepu a nošení břemen. Tato skutečnost v lékařském posudku ze dne 23. 5.

2013 uvedená není, i když jsou lékařské zprávy v soudním spisu dokladovány. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud se v rozporu se zásadou hodnocení důkazů vůbec nezabýval lékařským nálezem MUDr. Ž. ze dne 22. 9. 2011, přičemž tento nález současně v posudku ze dne 23. 5. 2013 chybí. Stěžovatel dodal, že lékařský posudek, který je podkladem rozhodnutí, je pouze velice povrchním a zjednodušeným zhodnocením zdravotního stavu. Na základě výše uvedeného má stěžovatel za to, že krajský soud řádně nevyhodnotil důkazní situaci včetně doložených důkazů při jednání dne 28. 6. 2012 a spokojil se s neúplnými, nedostatečnými a neobjektivními posouzeními odkazujícími na zdravotní dokumentaci. Stěžovatel proto navrhl zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel dodal, že zdravotní stav byl posuzován pouze tzv. „papírově“, od stolu, a nebyla vzata v úvahu skutečnost, že s přibývajícím věkem stěžovatele nemůže již nikdy jeho zdravotní stav spět ke zlepšení, a je objektivně konstatován setrvalý stav s tendencí jeho postupného zhoršování.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Nejvyšší správní soud považuje za důležité se nejprve vyjádřit k uplatněným kasačním námitkám co do otázky jejich podřazení pod důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že ji podává z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., nicméně jeho námitky směřují k tomu, že krajský soud nesprávně hodnotil důkazy, respektive je neprovedl, a spokojil se s posouzením zdravotního stavu na základě lékařského posudku, který však stěžovatel považuje za nedostatečný, neúplný a neobjektivní. Pokud jsou kasační námitky námitkami o neúplném a nepřesvědčivém posouzení zdravotního stavu, jedná se o námitku jiné vady řízení spadající pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod číslem 511/2005 Sb., nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20, dostupný na www.nssoud.cz). Také námitka o nesprávném provedení důkazů, resp. jejich neprovedení, je námitkou jiné vady řízení spadající pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek z hlediska tohoto ustanovení, tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z důvodu jiné vady řízení. Touto namítanou vadou je v tomto případě neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu a nesprávné hodnocení důkazů, resp. jejich neprovedení, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Právní úprava posuzování invalidity a podmínek nároku na invalidní důchod je obsažena v ustanovení § 39 zákona o důchodovém pojištění, které ve znění platném a

účinném po 31. 12. 2009 upravuje tři stupně invalidity. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a konečně v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu třetího stupně. Při určování poklesu pracovní schopnosti se mj. bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o tzv. stabilizovaný zdravotní stav a zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován.

Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Podle právní úpravy platné a účinné po 31. 12. 2009 platí, že zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek PK MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod, příp. o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 - 43, přístupný na www.nssoud.cz).

Náležitosti posudku upravuje s účinností od 1. 1. 2010 v ustanovení § 7 vyhláška č. 359/2009 Sb. Posudek o invaliditě musí obsahovat mimo formálních náležitostí rovněž účel posouzení a datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výsledek posouzení zdravotního stavu a míru poklesu pracovní schopnosti se stanovením, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, procentní míru poklesu pracovní schopnosti, stupeň invalidity, den vzniku invalidity, resp. den změny stupně invalidity nebo den zániku invalidity. Obligatorní náležitostí posudku je rovněž odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti. Jde-li přitom alespoň o invaliditu I. či II. stupně (tedy pokles pracovní schopnosti v rozmezí nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 69 %), musí posudek obsahovat rovněž tzv. pracovní rekomandaci, tedy doporučení stran vhodného druhu práce, kterou je pojištěnec schopen při svém zdravotním postižení vykonávat (srv. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 19/2012 - 18, přístupný na www.nssoud.cz).

V projednávaném případě si krajský soud vyžádal posudek PK MPSV. Ta zasedala v řádném složení včetně přísedícího odborného ortopeda a ve svém posudku ze dne 23. 5. 2012 jednoznačně vymezila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele jako artrotické postižení kloubů dolních končetin (kyčelních, hlezenních, prvních metatarsophalangeálních) a zařadila ho do kapitoly XIII, odd. A, položky 1b, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena na 20 %. Stěžovatel byl jednání komise přítomen. Ačkoliv z protokolu o jednání posudkové komise nevyplývá, že by byl na místě přímo lékaři komise vyšetřen, vyhláška č. 359/2009 Sb. nezařazuje vyšetření na místě mezi povinné náležitosti posudku o invaliditě. Úkolem posudkové komise je hodnotit zdravotní stav, ne provádět primární klinická vyšetření. Ustanovení zákona dokonce ani nepředepisují povinnou přítomnost hodnocené osoby na jednání posudkové komise (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 91/2012 – 19, dostupný na www.nssoud.cz), i když v nyní posuzované věci posuzovaný přítomen byl. Posouzení komise pouze na základě zdravotní dokumentace tedy nečiní její závěry nedostatečnými a neobjektivními; to by se mohlo stát například v případě, že by zdravotní dokumentace nebyla kompletní, nebo pokud by byly mezi lékařskými nálezy rozpory. Posudková komise má povinnost také vypořádat se s námitkami stěžovatele. Ten v žalobě namítá především subjektivnost předchozích posouzení lékařů, která byla založena pouze na zdravotnické dokumentaci. Nejvyšší správní soud však po prostudování soudního spisu seznal, že PK MPSV rozhodovala v řádném složení za účasti jiných lékařů a na základě dostatečných podkladů.

K námitce stěžovatele, že se krajský soud nezabýval jeho argumentací, v které poukazuje na nález MUDr. S. ze dne 18. 8. 2011 (v němž je mj. uvedeno, že se jedná o trvalý stav s tendencí ke zhoršení, kdy není vhodná větší zátěž dolních končetin, delší chůze, práce v dřepu a nošení břemen a tato skutečnost není uvedena v posudku ze dne 23. 5. 2013) Nejvyšší správní soud uvádí následující. V posudku PK MPSV je uvedeno mezi podklady pro rozhodnutí mimo jiné ortopedické vyšetření MUDr. S. ze dne 18. 8. 2011. Lze proto předpokládat, že z něho komise ve svém hodnocení vycházela, i když konkrétní zjištění z nálezu v posudku nezazněla. V závěru zhodnocení posudkové komise je uvedeno, že stěžovatel je schopen práce s vyloučením dlouhé chůze, po nerovném terénu a práce se zvedáním a přenášením těžkých břemen. Závěr posudkové komise proto odpovídá nálezu, který uvádí stěžovatel, a není s ním ve zjevném rozporu. Stěžovatel dále tvrdí, že v posudku PK MPSV chybí také nález z neurologické ambulance MUDr. Ž. Jak je však uvedeno v posudkovém zhodnocení PK MPSV, při hodnocení byla použita zdravotnická dokumentace ošetřující lékařky MUDr. R.. Během jednání v řízení před krajským soudem stěžovatel upozornil na to, že zmínka o zprávě MUDr. Ž. v posudku chybí. Na dotaz soudu, zdali jsou veškerá jím uvedená lékařská vyšetření součástí jeho zdravotní dokumentace vedené MUDr. R., uvedl, že nepochybně, což ale do posudku PK MPSV neuvedla. Z toho lze dovodit, že posudková komise měla i tento nález k dispozici při jejím hodnocení zdravotního stavu stěžovatele. Proto krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že lékařské zprávy předložené při jednání soudu dokumentují zdravotní postižení stěžovatele tak, jak jsou uvedena v diagnostickém souhrnu onemocnění a omezení v posudku PK MPSV, a sám dále nálezy lékařů nehodnotil. Je nutné zdůraznit, že krajskému ani Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší hodnotit jednotlivé lékařské nálezy z medicínského hlediska, to přísluší právě orgánům lékařské posudkové služby, na základě jejíhož zhodnocení pak může soud rozhodnout. Soud tedy nemůže nahrazovat závěry

posudkové komise vlastními úvahami vytvořenými na základě dalších lékařských nálezů. Co se zdravotního stavu posuzované osoby týče, správní soud pouze ověřuje, zda posudek posudkové komise je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku je obsažen v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu – např. rozsudek ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20, nebo rozsudek ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 – 24, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Také námitka stěžovatele, že se jednalo stále o stejné lékaře, není důvodná. V případě PK MPSV se jednalo o MUDr. M. K. a MUDr. J. M., zatímco v případě posudku lékaře OSSZ posuzoval zdravotní stav MUDr. Z. N., a u posudku ČSSZ pro účely námitkového řízení MUDr. M. R. Stěžovatel také tvrdí, že jejich rozhodnutí se navzájem lišila. K této námitce lze dodat, že se lišily posudky lékařů OSSZ a ČSSZ ve smyslu změny hodnocení podle odlišné kapitoly a míry poklesu pracovní schopnosti z 30 % podle posudku lékaře OSSZ na 20 % podle posudku lékaře ČSSZ. Nelišila se však v hodnocení, že stěžovatel není invalidní. Ke stejným závěrům dospěla PK MPSV, která stejně jako lékař ČSSZ hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti i zařazení do kapitoly. Pokud se jedná o námitku stěžovatele, že byl ministrem ujištěn o tom, že bude opětovně objektivně vyšetřen jeho zdravotní stav, lze konstatovat, že krajský soud své zákonné povinnosti dostál tím, že ve svém rozhodnutí vycházel ze závěru PK MPSV. Krajský soud své rozhodnutí řádně odůvodnil, a ačkoliv se v odůvodnění nevypořádal se žalobní námitkou stěžovatele, že jeho zdravotní stav byl prokázán v rámci řízení u Okresního soudu v Karviné ve věci obžalovaného MUDr. T. R., nejedná se o vadu řízení, která by činila jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, protože znalecké posudky vypracované pro účely trestního řízení sloužily k jinému účelu a nelze je jako takové použít v řízení o nároku na invalidní důchod.

Ke konstatování stěžovatele, že s přibývajícím věkem nemůže již nikdy dojít ke zlepšení jeho zdravotního stavu a jedná se o setrvalý stav s tendencí jeho postupného zhoršování, Nejvyšší správní soud dodává, že zdravotní stav se hodnotí k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Znamená to tedy, že pokud dojde v budoucnu ke zhoršení zdravotního stavu stěžovatele, může si tento podat novou žádost o invalidní důchod, která bude posouzena na základě jeho aktuálního zdravotního stavu v době podání případné nové žádosti.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by řízení před krajským soudem trpělo vadami řízení, které by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a postup žalované a orgánů lékařské posudkové služby nepovažuje za rozporný se zákonem.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu